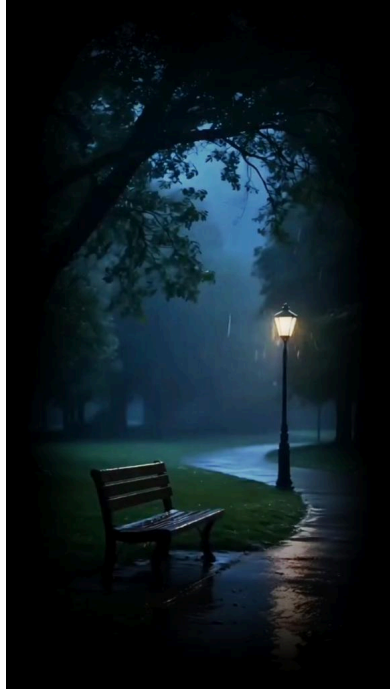

Yaşamalı İnsan Sonbahar Mevsimini

– redfer · 18 Aralık 2025

Altın ışıklarıyla ihtişamlı sonbahar geldi , gidiyor .
Artık tabiat kendi içine dürülüp nefeslenerek
uyumayı seçecek.
Sarıp solacak ağaçların benzi,
ak bulutlar süratle yağmur ve kar yüklenecek.
Düşmenin sesindeki o ahenk,
işleyişteki o intizam,
durgunlaşmanın gereğini hatırlatacak.

Camiden gelen sabah ezanını duyup
namaz kılmaya karar verdiği an.
Mevsim sonbahardı ve kışın başlangıcı
Her mevsimin kendine göre bir güzelliği vardı
imkânı olsa,
dördünü de seçerdi.
Yaşamak için.

Kederlendiğinde yaptığı ilk şey...
Abdest alıp namaz kılmak olurdu.

Özledikçe okuduđu,
Hatta rafa kaldırđıđı,
İlahi sözler,
rahatlatırdı onu sabahın ilk saatleri.

Evet öyle
Hep iyi başlar tüm hikâyeler,
ama değişir insan.
Neden sert olmanın kırılmayla,
dalgalanmanın sakinleşmeyle
neticelendiği unutulur

Ayağının dibine yanaşan sarı kediye
nasırlı, yorgun avuçları ile su içiriyor
Yola yakın balkonunda
kışa hazırlık için
mor çiçekli,
boğazı düğümlü çoraplar ören komşusuna
selam veriyor.
Adımları öyle yavaş ki
sanki toprakla tanışıyor,
konuşuyor.

Burnunun üzerinde camı kalın okuma gözlükler...
Parlak yüzlü çocuklar
ip atlıyor koca çınarın gölgesinde
ve cırcır böceklerinin
gâh yükselen
gâh azalan sesini işitebiliyor.

Parmak uçlarına dek uzanan
bir rahatlık geziniyor.
Farklı bir âlem...
Bambaşka bir derinleşme...
çantasında taşıdığı darıyı dağıtıyor
kuşlara...

İyi...
Dürüst...

Onurlu olarak yaşamak,
çok önemliydi onun için.

İpek yumağı gibi yumuşacık
ve inceldikçe ruha kavuşmuş kelimeler...
dökülüyor dudaklarından.
Hemen gidiverecek kadar derli toplu,
diğer yandan muazzam bir ağırlıkları var,
Allah'ın engin rızasına ulaşmanın sırrına dönüşmeye.

Tüm darı saçıldı toprağın yüzüne,
kuşlar gölge gibi inip kalkıyor.
Rüzgârın sesini bastıran kanat çırpışlarına
çocukların neşeli gülüşleri ekleniyor
Az sonra göğe doğru uçup giden
sadece güvercinler değil.
tüm kâinatı baştan sona dolaşacak kadar güçlü,
ömür dediğin şeyde
damar damar huzur ve mutluluğa akıyor.

Bir gemi yaklaşıyor,
hissediyor
katılıp gidiyor yaklaşan o gemiye doğru.
Yaşamak, insanı yaşlanmaya taşımakta.
Çatallaşarak yüze dağılan
koyu kırışıklıkların içinde
ömre sığan nice gizemler barınmakta

Mahalleye ilk geldiğinde
boş ev yok demek yerine ,
su dolu bir tas uzatmışlar ona
Gülümseyerek yerden aldığı kuru bir yaprağı
bırakmıştı tasın üzerine.
Yaprak tek damla taşırmamıştı.

Bir onur mücadelesi vermişti yaprak.
Rüzgâr savurur, güneş yakar, meyveler biner boynuna...
Yaprak zayıflar, güçten düşer, sararıp solar nihayet.
Kimseler sormaz hâlini.

Sonunda toprağa savrulur, hafifleşir.
İşte o yaprak gibi kimselere yük olmadan,
kimselere ziyan vermeden yaşamış
ve yaşlanmış bir adam olmak istemişti.

Yaprakları ve kuşları sevmenin,
iyilikle bir alakası olmalı
Gök yere, yer insanlara,
insanlar birbirlerine hep bir şeyleri anlatıyor
Bir çiçeğin derdini nasıl işitebilirdi
Hangi gam hangi kapıyı devirir,
o kapı nasıl yollara, dağlara açılır
ve dağlar ne zaman aşıldı

Yıldızlar, seyyareler, dönüş, bitiş,
yeniden başlayış...
Sonra yeniden, en baştan...
Bilmeyi öğrenmek, bilmekten de kıymetli.
O hâlde ilkin iyiliği öğrenmeliydi.
İyilik başka bir varlığın canına can katmak,
huzuruna huzur eklemek.
İyilik bir tatlı huzur bırakmaktı,
farklı bir dimağda.

Birilerine manalı hatıra olmak.
Şiir gibi bir şey iyilik,
yüreğini titreterek şükre ulaşan bir tatmin hissi.
Silsiledir iyilik.
Hep bir diğerini peşinden getiren gümüşten zincir halkalar...
İyi başlar tüm hikâyeler,
ama değişir insan.
Neden sert olmanın kırılmayla,
dalgalanmanın sakinleşmeyle neticelendiği unutulur ki

Tahrip etmek kolaydı, tertip etmek zor.
Tamlık ve mükemmelliğe uzanan en asil, faydalı vazife
dürüst ve onurlu bir yaşam olduğunu biliyordu.
Bir yanda iyilik, bir yanda kötülük...
Bahaneler delildi

isteksizliğin, yetersizliğin, tembelliğin delili

Bahane yok, iyi iyidir, kötü kötü...

Seçim serbest.

Öğrenilenlerin en kıymetlisi yapılan her şeyin
yine kendine döndüğünü keşfetmekti

Tıpkı mevsimler gibi...

Kışta kış, güzde güz...

Ayniyet taşımaz hiçbir his

ve her hisleniş insanı derinlere kavuşturur.

Kendi içinde kendine yankılanırdı

Adı vicdandı bu yankının.

Sahih bir hakikattir iyiliğe inanmak.

İyilik beklemek, iyilik yapanlara ait bir haktır.

Yol haritası farklı, yolculuklar farklı, yol arkadaşları farklı

ama o muazzam güzellikteki gemiye hevesli herkes

Bak en uzak zaman parçasından kopan,

yolunu hiç yitirmemiş o gemi geliyor

ve özenle seçiyor yolcularını.

Dalgalar şelale gibi devriliyor civarında.

Sadece iyi, dürüst ve onurlu kişileri alacak besbelli.

Hiç beklemedi,

o gemiye binmeyi çoktan hak etmişti.

Zaman en çokta insanı değiştiriyor .

Onu büyütüyor, yaşlandırıyor ve öldürüyor.

İnsanın kendi hikâyesini

yeniden farklı bir şekilde yazma arzusu,

insan olmanın yapısını değiştiriyor.

İnsan.

Hatasıyla tüm hikâyeyi başlatan kahraman.

Âdem ve eşi Havva yasak olana gitmese,

ellerini ona uzatmasa

insanın bir hikâyesi olmayacaktı belki de.

Hayat işte ,bir kum saati gibi

üstteki haneden aşağıya düşen

kum tanelerinin kıymetini
ve geri dönüşünün olmayacağını
çok iyi bilerek yaşamalı insan .

yine bir sonbahar mevsiminin son demleri
Yine o iyi ve eski insanlar,
asılsız şeylere aldırış etmezler
boş ve manasız davranışlarla karşılaştıklarında
onurluca çekip giderler.
Zerrecikleri intizamla ve sonsuz tahammülle
bir arada tutan,
beraber var olma kanununu onlara öğreten Hakk,
iyiliğe açılan o saydam, o eşsiz kapıya
değişmez köklü şifreler yüklemiş sanki...

redfer